

Na Novoměstsko za Karlem Daňkem (25. 12. 2018)

Dobré ráno, Lucie, dobré ráno, Moravo!

Spolu jsme se loučili při ranním tipu na výlet v neděli 16. prosince. Týž den odpoledne mě navštívil pan Karel Daňek (1961). Je z Nového Města na Moravě, znal jsem jeho tátu Karla Daňka (1928 – 2017), který býval mimo jiné sportovním lékařem v novoměstské nemocnici.

Karel Daňek syn mě inspiroval, abych se vydal na Novoměstsko a tak pojďme společně. Třeba budeme mít štěstí a na Vysočině ho potkáme. Ta inspirace, o níž jsem hovořil, nebyla jen tak nějaká. Útlá knížka, kterou mně pan Daňek daroval, totiž skrývá tolik nádherného, že se to jen obtížně dá v pár minutách vystihnout. Aspoň heslovitě: silné pouto k rodnému kraji – poezie – fyzikální jevy.

Jedna ze silných myšlenek knížky: Pobyt v přírodě nemusí pokaždé být podložen – doložen nějakou konkrétní trasou. Přírodou lze také jen tak bloumat a při tom pozorovat, co je kde pěkného, zajímavého. Tak o tom píše Karel Daňek, tak to mívám také často třeba při těchto ranních rozhlasových povídkách.

Abych však dnes aspoň jednu trasu na Novoměstsku turistům doporučil, nabídnou vycházkový okruh (na mapách přerušovaná červená, v reálu úhlopříčně půlené červeno-bílé čtverce). Lze vyjít v Novém Městě na Moravě od vlakového nádraží. V průběhu vycházky budeme na celé řadě hodnotných vyhlídkových bodů. Projdeme Maršovicemi a Rokytňem, zanedlouho budeme u rybníka Medlov. To budeme v nadmořské výšce 710 metrů. Kolem rybníka je převážně les, jen jedna část břehu je travnatá. Slouží k rekreaci. V 16. století jej zakládal Vilém z Pernštejna. Kolem břehů převážně les má i rybník Sykovec. Ten je známý především jako voda vhodná pro rybolov. Mineme Vlachovice a přijdeme do Jiřkovic. Zde si můžeme všimnout kapličky z roku 1861. Harusův kopec má nadmořskou výšku 741 metrů, dnes je na jeho svahu areál pro sjezdové lyžování. Zpět do Nového Města na Moravě půjdeme kolem hotelu Ski.

Kdyby měl někdo obavy z bloudění, pak na závěr rád uvedu ještě citát z oné knížky Karla Daňka. Kniha se jmenuje Kopce k horám mají blízko. Autor píše, že na Vysočině se nedá zabloudit: „*Když je člověk schopen jít deset kilometrů rovně, tak vždy vyjde z lesa ven. Já bloudím úmyslně, nesoustředím se, kudy jdu. Pokud svítí slunce, protože jsem astronom amatér, jsem poměrně slušně schopen odvodit světové strany, i v noci podle polohy hvězd. Zabloudím v husté mlze, to potom má člověk příjemné adrenalinové pocity, tímhle způsobem bloudím rád.*“